

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové, JUDr. Jana Dvořáka, JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **Z. V.,** zast. Mgr. Alexandrem Vaškevičem, advokátem, se sídlem Plzeň, Františkánská 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 22. 12. 2006, č. j. 14 Az 8/2006 - 29,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Krajský soud v Ústí nad Labem usnesením č. j. 14 Az 8/2006 - 29, ze dne 22. 12. 2006, odmítl žalobu žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 7. 2004, č. j. OAM-1805/VL-15-K02-2003, a rozhodl dále, že v řízení o žalobě a v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 11. 2004, č. j. 14 Az 449/2004 - 15, žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Uvedeným rozhodnutím žalovaný neudělil žalobci azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a dále na žalobce nevztáhl překážku vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona.

Krajský soud v odůvodnění napadeného usnesení konstatoval, že právní zástupce žalobce nereagoval na výzvu soudu k odstranění vad žaloby, přestože mu byl znám názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku č. j. 4 Azs 361/2005 - 39, ze dne

26. 4. 2006, že předmětná žaloba vykazuje vady, a přestože byl krajským soudem poučen o následcích, pokud vady neodstraní. Krajský soud proto žalobu podle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), s odkazem na § 37 odst. 5 téhož zákona odmítl.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost a požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s. Stěžovatel namítal, že krajský soud zásadně pochybil, když se dostatečně neřídil zrušujícím rozhodnutím Nejvyššího správního soudu a opětovně nezdůvodnil, v čem konkrétně spatřuje vady podání stěžovatele. Uvedl, že na výzvu k odstranění vad podání nereagoval, protože je přesvědčen, že jím podaná žaloba odpovídá požadavkům § 71 s. ř. s., a konstatoval, že krajský soud nezdůvodnil použití § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatel zdůraznil, že krajský soud porušil čl. 36 Listiny základních práv a svobod a čl. 3, čl. 14 a čl. 26 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech. Stěžovatel uzavřel, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem a napadené usnesení je neodůvodněné, tedy nepřezkoumatelné. Stěžovatel navrhl, aby bylo usnesení krajského soudu zrušeno a věc byla tomuto soudu vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu a navrhl zamítnout kasační stížnosti pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud shledal podanou kasační stížnost přípustnou a přijatelnou a napadené usnesení přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel ve své kasační stížnosti uplatnil. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Ačkoliv stěžovatel v kasační stížnosti výslovně nečiní odkaz na příslušné ustanovení soudního řádu správního, jehož se dovolává, lze z obsahu kasační stížnosti dovodit, že ji podává z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., když napadá usnesení o odmítnutí žaloby. Podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zdůrazňuje následující skutečnosti podstatné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti. Rozsudkem ze dne 26. 4. 2006, č. j. 4 Azs 361/2005 - 36, Nejvyšší správní soud zrušil usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 11. 2004, č. j. 14 Az 449/2004 - 15, kterým byla odmítnuta žaloba proti výše specifikovanému rozhodnutí žalovaného. V odůvodnění tohoto rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že podání stěžovatele obsahuje skutkové i právní důvody, pro které stěžovatel s tímto rozhodnutím nesouhlasí, tedy obsahuje žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.; krajský soud proto nesprávně vyhodnotil vady podání stěžovatele jako neodstranitelné. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku dále konstatoval, že vady podání stěžovatele ze dne 24. 8. 2004, které spočívají v nedostatečné specifikaci napadeného rozhodnutí, osoby stěžovatele a správního orgánu, neoznačení výroků rozhodnutí, které stěžovatel napadá, a absence návrhu výroku rozhodnutí, jsou vadami odstranitelnými. Nejvyšší správní soud svým právním názorem zavázal krajský soud k tomu, aby stěžovatele řádně vyzval k odstranění vad žaloby a současně jej poučil o možnosti odmítnutí žaloby, nebudou-li vytýkané vady ve stanovené lhůtě odstraněny. Krajský soud v Ústí nad Labem následně usnesením ze dne 2. 11. 2006, č. j. 14 Az 8/2006 - 28, stěžovatele vyzval k odstranění nedostatků žaloby ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto usnesení a současně stěžovatele poučil o tom, že nebude-li žaloba ve stanovené lhůtě doplněna nebo opravena

a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o žalobě usnesením odmítne.

Nejvyšší správní soud v kontextu uvedených zjištění přezkoumal napadené usnesení krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Kasační námitku, že se krajský soud dostatečně neřídil zrušujícím rozhodnutím Nejvyššího správního soudu a opětovně nezdůvodnil, v čem konkrétně spatřuje vady podání stěžovatele, shledal Nejvyšší správní soud nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud totiž v citovaném zrušujícím rozsudku zavázal krajský soud k tomu, aby stěžovatele vyzval k odstranění vad žaloby, které byly v tomto rozsudku popsány, a aby poučil stěžovatele o možnosti odmítnutí žaloby, pokud vytýkané vady neodstraní ve lhůtě, kterou mu pro odstranění vad určí. Tímto závazným právním názorem se krajský soud bezvýhradně řídil, neboť stěžovatele zmíněným usnesením ze dne 2. 11. 2006 vyzval k odstranění vytčených vad, určil mu k tomu přiměřenou lhůtu a náležitě jej poučil.

Předmětná výzva byla zástupci stěžovatele doručena dne 8. 11. 2006, stěžovatel však na ni - navzdory poučení o možnosti odmítnutí žaloby - ve stanovené lhůtě, ani později nereagoval, přestože byl zastoupen advokátem. Krajský soud proto podanou žalobu odmítl.

S ohledem na citované závěry Nejvyššího správního soudu vyjádřené v jeho rozsudku ze dne 26. 4. 2006, č. j. 4 Azs 361/2005 - 36, nelze přisvědčit námitce stěžovatele, že podaná žaloba odpovídá požadavkům § 71 s. ř. s. Jednotlivé vady této žaloby byly jednoznačně popsány jak v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, tak především v usnesení krajského soudu, jímž byl stěžovatel vyzván k odstranění těchto vad.

Z uvedeného je zřejmé, že to byl právě stěžovatel, kdo nerespektoval závěry Nejvyššího správního soudu, když svou žalobu mylně považoval za perfektní. Vyjadřoval-li stěžovatel svou pasivitou nesouhlas s posouzením žaloby jako vadné, sám si svou netečností přivodil odmítnutí žaloby, jakožto sankci, o níž byl řádně poučen. Za této procesní situace se stěžovatel nemůže účinně dovolávat porušení čl. 36 Listiny základních práv a svobod, ani čl. 3, čl. 14 a čl. 26 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech.

Krajský soud v napadeném usnesení zcela srozumitelně uvedl, že v podané žalobě chybí údaj o tom, jaká konkrétní pochybení stěžovatel vytýká žalovanému, není v ní označen výrok, který stěžovatel napadá, a žaloba neobsahuje žalobní petit. Soud tedy dostatečně zdůvodnil, v čem konkrétně spatřuje vady podání stěžovatele, nehledě k tomu, že jako důvod pro odmítnutí žaloby postačovalo podle § 37 odst. 5 s. ř. s. uvést, že stěžovatel navzdory poučení v určené lhůtě nereagoval na výzvu soudu k odstranění vad žaloby. Nejvyšší správní soud proto nezjistil ani namítanou nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu.

Pokud jde o námitku stěžovatele, že krajský soud nezdůvodnil použití § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud pochybil, když na případ stěžovatele aplikoval toto ustanovení.

Podle § 37 odst. 5 s. ř. s. předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení

o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.

Podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat.

Naposledy citované ustanovení upravuje postup soudu v případě neodstranitelných či přes výzvu neodstraněných nedostatků podmínek řízení, které je ovšem podle názoru Nejvyššího správního soudu nutné odlišovat od vad podání. Postup soudu v situaci, kdy podatel přes výzvu soudu a navzdory poučení neodstraní vady svého podání, samostatně upravuje ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., které obstojí jako dostatečný zákonný podklad pro odmítnutí podání, jehož vady nebyly odstraněny.

Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že není správná konstrukce vytvořená krajským soudem, podle které se z odstranitelných vad podání netečností stěžovatele staly neodstranitelné vady bránící pokračování v řízení, což podle krajského soudu znamená nesplnění podmínek řízení. Právní teorie, ani soudní praxe neřadí mezi podmínky řízení bezvadnost podání, proto skutečnost, že nebyly odstraněny vady podaní, není nedostatkem podmínky řízení.

Popsané pochybení krajského soudu však nemělo vliv na zákonnost jeho rozhodnutí, neboť krajský soud postupoval podle § 37 odst. 5 s. ř. s., pouze v odůvodnění nesprávně odkázal na § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že v postupu a rozhodnutí krajského soudu neshledal žádná pochybení, která by způsobovala namítanou nezákonnost napadeného usnesení. Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. nebyl prokázán, Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 téhož zákona. Protože úspěšnému žalovanému v tomto stádiu řízení žádné náklady nevznikly a stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. dubna 2007

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu